

עת"א 9725/08 - איאד היב (אסיר), נגד ועדת שחרורים שמקום מושבה בכלא כרמל

בית המשפט המחוזי בחיפה

08 ספטמבר 2014

עת"א 14-08-9725 היב(אסיר) נ' משטרת ישראל/שירות בתי הסוהר-מחלקה האסיר ואח'

בפני הרכב כב' השופטים:

רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]

아버ם אליקים

בטינה טאובר

העוטר

נגד

המשיבה

איאד היב (אסיר), ת"ז 034668442

ועדת שחרורים שמקום מושבה בכלא כרמל

פסק דין

בפנינו עתירת אסיר המופנית כנגד החלטת ועדת שחרורים שמקום מושבה בכלא כרמל, שניתנה ביום 14.6.14. העוטר מרצה מאסר בגין עבירות שעוניין סיוע לביצוע עבירות נשק, ונגזר עליו לרצות עונש של שנה ועוד 5 חודשים מאסר. ועדת השחרורים שדנה בעניינו של העוטר סקרה כי בנסיבות המקירה, לא מתאפשרים התנאים המאפשרים את שחרורו של העוטר שחרור מוקדם על תנאי ברישון, וזאת מתוך סבירותה של טעםם. ועדת השחרורים סקרה, על בסיס חומר שהציג לעיניה, כי העוטר לא שינה את אורחות חייו כפי שבאו לידי ביטוי במסרים הקודמים. התנהוגותו של העוטר בכלא במהלך ריצויו מסרו הייתה שלילית. המשטרה העrica כי שחרורו של העוטר יסכן את הציבור, ובנסיבות אלו, בהעדך תכנית שיקומית מטעם רשותא, וה גם שהעוטר הציג תכנית שיקום פרטית, סקרה הוועדה כי לא ניתן להיעתר לבקשתו ולהורות על שחרורו המוקדם.

ב"כ העוטר טוענים כי טענה הוועדה בקביעותה בעניין העוטר. לדברי ב"כ העוטר, התנהוגותו של העוטר בכלא תקינה. אמם לעוטר עבר פלילי עשיר וזהו מאסרו הרביעי, ואולם העוטר השתתף בתוכניות טיפוליות בכלא ושינה את אורחות חייו. בין היתר מצינים ב"כ העוטר, כי העוטר מנע מאסיר אחר לשימן קץ לחייו. לטענת ב"כ העוטר, לא ניתן היה להכין עבורו תכנית מטעם רשותא, וזאת בשל ליתרת מאסר קצרה. בנסיבות אלו אין מקום לזקוף את הדבר לחובתו, ותכנית השיקום הפרטית שהוצגה נותרת מענה לצרכיו של העוטר. עוד צינו ב"כ העוטר, כי מדובר בעוטר אשר הקים לאחרונה משפחה ואף נולד לו בן, ובנסיבות אלו יש מקום לתת לו את ההזדמנות ולהורות על שחרורו המוקדם ברישון.

ב"כ המשיבה ביקשה לדוחות את העתירה, בהיות ההחלטה סבירה אשר התקבלה בהתאם לסמכות הוועדה כדין.

ציין כי במהלך הדיון הציג בפנינו החומר אשר היה בפני הוועדה. לאחר עיון בחומר, סברנו כי ניתן וחסרים מידעים אשר היו בפני הוועדה, והנחנו את ב"כ המשhiba לבחון את הנושא. היום הוגשה לבית המשפט הودעה, לפיה כל החומר

המודיעין אשר היה בפני ועדת השחרורים הונח בפנינו במהלך הדיון.

טרם נתיחס להחלטת הוועדה, נזכיר כי בית משפט זה אינו יושב כערצת ערעור על החלטות של ועדת שחרורים, אלא כבית משפט מנהלי הבזק את תקינות ההחלטה וסבירותה. מצאנו לנכון להבהיר זאת, מאחר ואין מדובר בהבנה סמניטית אלא בהבנה מהותית, ואין די לטען כי טעתה הוועדה בהחלטתה. על עותר לשכנע כי החלטת ועדת ש התקבלה בעניינו, התקבלה תוך חריגה מסמוכות או שההחלטה לוקה בחוסר סבירות קיצוני. ראו לעניין זה: רע"ב 3686/10 סמיר גנאמה נ' ועדת השחרורים, (טרם פורסם, ניתן ביום 10/12/9/):

"**יודגש כי בית המשפט המחויז שבתו כבית משפט לעניינים מנהליים אינו פועל** כערצת ערעור על ההחלטה הוועדה, אלא הוא בוחן את ההחלטה הוועדה כהחלטה מינהלית, ומכאן שההערכותו של בית המשפט תיעשה רק במקרים בהם קמה עילה מלאה המאפיינת את המשפט המינהלי נגד ההחלטה הוועדה. על בית המשפט לשמור על מרחב של שיקול דעת לוועדה בהחלטתה לגבי שחרור אסירים, ולהתערב בהחלטותיה רק אם הן לוקאות בחוסר סבירות קיצוני (ראו בין השאר: עע"א 2/83 ועדת השחרורים נ' אסיאס, פ"ד לז(2) 688 (1983); בג"ץ 89/01 הוועד הציבורי נגד עניינים נ' ועדת השחרורים, פ"ד נה(2) 871, 838 (2001); רע"ב 4570/02 מחאמיד נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(5) 236 (2002)).

לאחר שבחנו את מכלול הנתונים שבפנינו, לרבות לאחר שהובהר כי אין מידעים נוספים על אלה שהוצעו בפנינו במהלך הדיון ביום 4.9.14, סבורים אנו כי דינה של העירה להידחות.

כאמור, מדובר באסיר המרצה מססר רביעי. היותו של עותר אסיר חוזר מרימה את הרף אשר עליו לעבור כדי לשכנע כי ניתן לחתם בו אמון. יוזכר, כי תנאי מוקדם לשחרור מססר בהתאם להוראות חוק שחרור על תנאי מססר, התשס"א - 2001 (להלן: "החוק"), הוא שאסיר ימצא ראוי לשחרור וכי שחרורו אינו מסכן את שלום הציבור (סעיף 3 לחוק). ככל שלאסיר, הבא בפני הוועדה, עבר פלילי מכבד יותר, ובעיקר ריבוי מסרים בעברו, כך עולה הנטול המוטל עליו לשכנע כי הוא ראוי לשחרור מוקדם, וכי שחרורו אינו מסכן את שלום הציבור. על מסוכנות של אסיר לשלם הציבור, ניתן ללמידה מעברו והן מהתנהגו בעת שהוא מרצה מססר.

במקרה שבפנינו, סוברים גורמי הטיפול של שב"ס כי התנהגו של העותר בכלל אינה מצביעה על השינוי הנדרש בעניינו. לוועדה הוצגו מידעים מטעם שב"ס, המצביעים על התנהגות שאינה תקינה, זאת גם אם היה האסיר משולב בתכניות חינוכיות ואף סייע, קטענותו, למנוע מססר אחר לשים קץ לחייו. גורמי הטיפול והשיקום בכלל סברו כי העותר טרם עבר את השינוי הנדרש, ובנסיבות אלו גם ראו את שחרורו, ללא ליווי מתאים של רשות,/cmsken את שלום הציבור. אמנם, לא הוצגו בפנינו מידעים נוספים על אלה שהובאו בפני הרכבת במהלך יום הדיונים. עם זאת, גם כאשר מתייחסים למידע וכי שהוצעו בפנינו, הגם שאינם רבים, לא ניתן לומר כי מסקנות גורמי הטיפול בעניינו של העותר הן בלתי סבירות בצורה קיצונית, ומכאן גם שלא ניתן לומר שקביעת ועדת השחרורים בעניינו של העותר, על רקע בעבר הפלילי, היא קביעה בלתי סבירה בצורה קיצונית, המצדיקה את התערבות בית המשפט המנהלי בהחלטה.

אשר על כן ובשים לב להלכה הפסוקה, סבירים אנו כי אין עילה להתערב בהחלטתה של ועדת השחרורים, אשר דחתה את בקשתו של העוטר לשחרור מוקדם. מדובר בהחלטה סבירה, שהתקבלה על בסיס החומר שהוגש לוועדה על ידי גורמי הרשות המנהלית. העדפת חוות הדעת המשפטית על פני תכנית השיקום הפרטית, אינה בלתי סבירה, ובוודאי שאינה חריגת ממתחם הסבירות באופן המצדיך את התערבות בית המשפט בהחלטה.

בסיכום של דבר, העטירה נדחתת.

נעיר בשולי החלטתנו, כי אם אכן דרכו של העוטר לשנות את אורחות חייו, כי אז יוכל להיעזר בתכנית השיקום הפרטית כדי לעبور הליך של טיפול ממשמעותי, וזאת גם לאחר סיום ריצוי מלאו מאסרו.

המציאות תשלח עותק פסק הדין לב"כ הצדדים וכן לעוטר באמצעות מילקה האסיר בשב"ס.

ניתן היום, י"ג אלול תשע"ד,
08 ספטמבר 2014, בהעדך
הצדדים.

ברינה טאובר, שופטת
בראשם אליקים,
שופט
רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]